Kuninganna sügissõda

INFORMATSIOON

Pealkiri: Kuninganna sügissõda (Lana raamat 2#)
ISBN: 9789916406663
Avaldatud: 2021
Lehekülgi: 474
Autor (kaanenimi): R. K. Topkin
Toimetaja: Kristi Kallaste
Kategooria: fantaasia-noorteromaan
Eelnenud raamat: Lumiina ennustus (Lana raamat 1#)
Kirjastus: OÜ RKTopkin
Formaat: pehmekaaneline, A5

SISU TUTVUSTUS

Lanast on vastu tahtmist saanud sõjaseisukorras Torreni vabadusvõitluse sümbol – oraakel Lumiina. Tolle rolli oli ta enda arvates võtnud ajutiselt vaid selleks, et päästa oma armastatu, loheratsur Rowni elu. Ehkki Torren jääb neid vallutada himustava Swilundi vägedele alla nii arvuliselt kui ka sõjavalmiduselt, on neil midagi, mida vastasel pole – lohed ja maagia.

Lana aitas kroonprintsess Elaisabethi tema õigusjärgsele troonile ja nüüd püüab lapseootel naine kohaneda eluga palees. Peagi avastab Lana, et nii valitsuskojal, sõjanõukogul kui ka noorel kuningannal on tema suhtes vastukäivaid ja ebarealistlikke ootusi. Kogenematuna ei tea naine, kes on ta tõelised sõbrad ja kes mitte. Kõigele lisaks ilmuvad Rowni minevikust pikad varjud, mis tahavad naist omakasupüüdlikult hävitada. Pärast rünnakut kuningannale peab Lana otsustama, mille ja kelle nimel on ta valmis kõik ohverdama.

TEISED RAAMATUST

"R. K. Topkin on valmis saanud vapustavalt hea loo. Selles raamatus on parajalt kõike – fantaasiaküllast seiklust, põnevaid maagilisi olendeid, võimuvõitlust ja salapärast armastust."
Koidu V. G. Ferreira, „Domineeriv värv" sarja autor

"Maagia, armastus, lohed – fantastiline ja köitev lugu."
Tuuli Tolmov, „Neetud taevakivi" ja "Põhja nõid" autor

AUTORIST

Lana lugude autor, Katrin, on ka kaanepiltide ja esimese osa illustratsioonide looja. Ettevõtja ja õpetaja.
Ta on aktiivne Eesti Noortekirjanduse Ühingu tuumikliige ning pea igaaastane NaNoWriMo'st osavõtja.

KONTAKT: www.rktopkin.ee rktopkin@gmail.com facebook.com/R.K.Topkin 5055681

INTERVJUU KÜSIMUSI

1. Räägi natuke, kuidas kirjutamiseni jõudsid ja millest meeldib kirjutada?
2. Mis on võtmeteemad "Kuninganna sügissõjas"? Mis on inspireerinud seda lugu kirjutama?
3. Kas kirjutamine on töö või hobbi?
4. Räägi meile natuke sinu tööprotsessist. Kuidas üks raamat sinu käe all valmib?
5. *Indie* kirjastamine või traditsiooniline kirjastamine?
6. Kuidas on sinu suhe oma lugejatega? Ootad sa tagasisidet? Loed arvustusi?
7. Mis teeb ühest loost hea loo?
8. Millised on tüüpilised vead, mida kirjanikuna oled teinud?
9. Miks sa kirjutad R. K. Topkini nime all? Ja mida see tähendab?
10. Kas pigem olla originaalne või täita lugejate soove?
11. Mis on sinu kui kirjaniku kõige paremini kulutatud raha või ost?
12. Kas sa teadsid juba lapsena, et tahad kirjanikuks saada? Sinu suhe kirjanduse ja eesti keele õpetusse?
13. Mida või milliseid stseene on kõige raskem kirjutada?
14. Mis on kõige raskem osa raamatu ideest välja andmiseni?

REAKTOR! INTERVJUU

Ulmeajakirjast Reaktor!
2021 juuli
Intervjueerija Laura Loolaid
https://www.ulmeajakiri.ee/?intervjuu-katrin-topkin-noortekirjandusest-kirjutamisest-ja-koostoost

Laura: Sinu uus raamat on kohe-kohe valmis - palju õnne! Räägi veidi Lana-lugude maailmast lugejale, kes kuuleb sellest esimest korda.

Katrin: Lana lugu toimub fantaasiamaailmas, kuningriigis nimega Torren. See on saarekuningriik, seal on nõiad ja võlurid, neil on erivõimed, enamasti sünnipärased võimed. Siis on seal veel rida maagilisi loomi ja taimi - selline maailm. Kui esimeses raamatus tutvusime Lanaga, kuidas temast sai Lumiina tegelaskuju, siis teises osas tuleb Torrenis sõda. Lugu kajastab seda, kuidas peategelane tuleb sündmustega toime, kuidas ta kaasa aitab, kuidas ta aitab kuningannat. On natuke võimuvõitlust ja intriigi ja siis ikkagi lohet ja maagiat ja kõike seda ka.

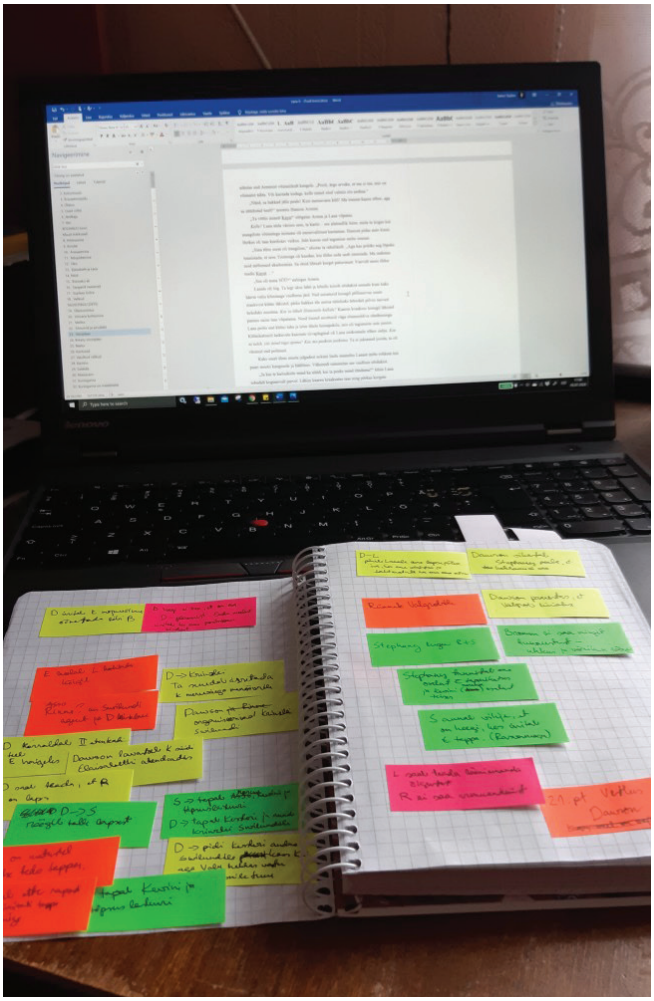

L: Ja kellele sa selle kirjutasid?

K: Aus vastus on see, et ma kirjutan iseendale.

L: Aga keda sa kujutad ette ideaalse publikuna?

K: Arvan et selliseid YA ja New Adult fantaasialugusid loevad ikkagi enamasti naised. Kuigi olen saanud ka meestelt päris head tagasisidet, ma siiski arvan, et pigem võiks meeldida naistele.

L: Kuidas erines järje kirjutamine esimese loo kirjutamisest? (Nii kirjaniku-kogemuse mõttes kui abiliste-tugisüsteemide võtmes)

K: Esimest raamatut kirjutasin oluliselt kauem. Elu tuli vahepeal peale … Teadmatus - ilmselt ka natuke paistab lugejale silma, et struktuuripuudust on natukene. Teises osas on oluliselt parem tempo ja teadlikumad valikud, kuidas lugu koostada. Kriitikana on öeldud, et esimeses osas pool raamatut on hästi aeglases tempos ja siis teises pooles läheb huvitavaks. Teise osa puhul olen teadlikult valinud nii, et tempo oleks mõnusalt kasvav.

Kui sa tahtsid küsida nüüd selle "lapiteki-tehnika" kohta - minu jaoks tulevad [alguses] stseenid. See ei ole niimoodi, et ma panen kondikava paika ja siis ma hakkan järjest kirjutama. Paljud inimesed kirjutavadki algusest lõpuni - minul nii ei ole. Minul tuleb unenäoline stseen: on tegelased, mingi konflikt, ma hästi kujutan seda stseeni ette. Ma veel ei tea, kas ja kuidas ta mulle loosse sobib; see tuleb pärast, see mind tol hetkel ei huvita.

Katkend, mis ma valisin - kus lohed jõuavad kuninganna loheväkke, nad tulevad tagasi mägedest - see oli algselt hoopis teises kohas, pidid toimuma konfliktid sõjanõukogus … Panin selle kõik kokku, aga see oli niisugune üksildane ja kõle ja negatiivse fooniga. Hiljem muutsin selle ära - tõin stseeni ärasaatmispeo lõppu, et oleks hästi ülev meeleolu, tugevalt emotsiooni loos. See on see valik - mida ma tahan stseeniga saavutada, mis emotsiooni. Nüüd valin niisuguseid asju paremini. Neil Gaiman ütles hästi selle kohta – esimese mustandi sa kirjutad kobades, sa jutustad lugu kõigepealt iseendale. Nii ta ongi. Ja kui teist korda hakkad uuesti seda üle

tegema, siis sa üritad teha nägu, et sa tead ka, mida sa teed. Nii umbes ta ongi. Sellest kobamisest saab midagi kindlamalt, sa tõstad asjad ümber - valid, mis meeleolu sa tahad tekitada, mis selle asja mõte on, miks ta peab seal olema.

L: Kirjelda veidi ka oma teekonda esimese raamatu autorist teise raamatu väljaandjaks.

K: Raamatu kirjutamist ja väljaandmist võrreldakse lapse sünniga. Teise raamatu väljaandmine on kindlam protsess - kui sa lähed esimest last sünnitama, siis sa ei tea, kaua see kestab, sa ei tea mitte midagi, mis toimub … Teise puhul sa vähemalt tead, et ükskord saab see läbi, sa oled seda teinud, et tuleb välja. Loomulikult aega ma ikka ei osanud arvestada - tean küll, et asjad võtavad kaks korda kauem, kui ma olen nendeks planeerinud, lõppkokkuvõttes kulub neli korda kauem aega, kui sa oled planeerinud. Raske on ikka veel arvestada mõndade asjadega.

Aga nüüd on mul kontakte. Hästi aktiivne soovitan olla! Kui keegi vähegi kutsub kuhugi - vaatama, kuulama, rääkima - võtta sellest osa. Kontaktid on olulised - saad küsida infot, tuleb jutuks, tulevad inimesed appi. Ma olen tänulik: näiteks Lille Roomets pakkus ise ennast, et ta tuleb mulle appi käsikirja üle vaatama; mõnda inimest ka palusin. Kui juba on olemas need inimesed ja kontaktid, siis on seda lihtsam. Nad näevad kõrvatlvaataja pilguga, teavad juba osutada, et kuule, tee seda siia, vaata, see on siit nii … See on hästi oluline.

Võib-olla esimese osa juures ma ka hirmsasti olin maoli otsas sellel; kartsin, et võib-olla keegi varastab mu idee ära! Praegu see tundub nii banaalselt totakas!

L: Mida veel teise raamatu väljatuleku ajaks õppisid ja avastasid?

K: Mida rohkem sa kirjutad, seda rohkem sa näed, mida sa hästi teed ja mida sa ei oska. võib-olla ma oskan paremini otsida tuge nendes asjades, mida ma ei oska hästi. Ma tean, mida ma ei tea - see teadmine on võib-olla parem.

L: Too mõni näide.

K: Loo struktuur. Kuna mina olen selline "lapiteki" tehnika tegija, siis see, et ta peab pärast moodustama terviku - et ei mõjuks nagu selline arvutimäng, kus on üks tase ja see jääb kõrvale, siis järgmine … Et loo osad peavad omavahel olema seotud. Kuidas sättida nii, et ei jääks väga raskeks mingisugune koht - et ongi ainult dialoog ja dialoog ja dialoog ja siis sa muudkui nämmutad selle otsas ja lihtsalt ei jaksa lugeda enam. Seal on mulle kindlasti ka appi tuldud. Kui kogu seda dialoogi on vaja, siis ta tuleb teinekord lihtsalt osadeks teha. Pinge kasvatamine - kus siis see kulminatsiooni kõrgpunkt on ja kuidas seda hoida, et sa ära ei väsiks.

L: Kas mõne tehnika puhul avastasid ka, et "oh see tuleb hästi välja, mõnuga paneks!"

K: Ma ei tea, kas ma nii ülbe olen :) Kui ma kirjutan dialoogi, siis mida rohkem ma sellest üle käin, seda teravamaks see läheb. Mõned kohad on küll nii, et ma olen ise päris rahul. Sa tead, et päris elus ei suudaks keegi vaimukat teksti järjest teha, aga kirjanduse puhul on see eelis, et mul on aega kolm kuud mõelda, mida igaüks ütleb. Kui on stseenid valmis, siis hakkad kokku panema kihte üksteise peale – et ei ole ainult üks eesmärk, vaid et sellel stseenil on mitu eesmärki. See, mis pealtnäha paistab ja see, mis hiljem juurde tuleb.

L: Kirjeldasid autori teekonda, kirjelda väljaandja teekonda ka.

K: Esimese osa puhul ma tegin mingi osa valmis ja siis julgesin minna alles järgmise etapi juurde. Tol ajal muidugi vedas sellega, et sattusin kokku Andrusega tolleaegsest Diprist. Oli hästi mõistev ja ütles "nüüd teed seda ja nüüd lähed sinna ja siis võtad sealt ..." See aitas hästi palju. Ei osanud otsida üles teatud informatsiooni - kui on inimene olemas, siis on hea. Kahjuks Andrust meiega enam ei ole, aga need asjad on mulle meelde jäänud, mida tegema peab, kuidas tegema peab.

Kuna ma loon ise kaaned, siis trükiettevalmistuse asjad on paremini meeles, valikud, mida saab ettevalmistusel teha; mida tuleb teha, mida tegemata jätta. Küljendan ka ise - ma loodan, et teine osa tuli palju ilusam kui esimene osa. Ka see, kuidas näiteks toimetajaga suhelda. Mida ma ootan ja ei oota. Kui ma esimese osa puhul väga lootsin selle peale, et toimetaja ise ütleb mulle hästi palju. Mina ei osanud seda asja: "mina annan käsikirja, et palun nüüd - tehtagu!" Teise osa puhul tean kindlasti palju paremini, mida mina temalt ootan ja kuidas ma seda protsessi tahan. Ma oskan toimetajale ka öelda, mida ma tahan - esimese osa puhul ma kindlasti ei osanud seda öelda. Ka hinnapäringud, kuidas ja kus trükkida - niisugused asjad.

L: Kui kevadel Noortekirjanduse Ühingu liikmeid usutlesin, siis jätsid sa sõna teistele. Aga tegelikult oled samuti ühingu käivitus- ja töötuumikus aktiivne. Räägi, mida seal teed?

K: Saime kokku (veebi vahendusel) ja tahame edendada noortekirjandust: selle mainet parandada, et oleks rohkem pildis, tuua need inimesed kokku, sest ühtsuses on jõud. See ongi meie põhitegevus. Et igaüks ei rabeleks eraldi, vaid et me oleksime koos. Aitame ka üksteist, aitame raamatuid ka nähtavamaks muuta, meil on igasugused kampaaniad. Ja tuleviku-ideed on väga suured! Iseasi, kui palju me jõuame teha. Tahaks oma noortekirjanduse auhindasid anda, tahaks koolisisesid võistlusi noortele - mõtteid on suuri. Aga võtame tasa ja targu, niipalju kui siis parasjagu jaksame teha.

Kasutame ära seda ressurssi, mis meil on, igaüks panustab omamoodi. Mina olen näiteks graafika poole peal,

mina ja Koidu ka. Meil on programmid olemas ja püüame siis kaasa aidata. Näiteks noortekirjanduse Bingo, mis on ENÜ FB lehel. Videosid teevad enamasti Lille või Heli, Ene aitab administratiivse poole peal hästi palju, Tuuli paneb pilte igale poole üles. Püüame jagada seda koormust.

L: Rääkides ühingu võtetest ja vastastikuse toetuse praktikatest - märksõna, mille ma kunagi välja munesin, oli 'indie-ökosüsteem'. On see õige tähelepanek, et ka Noortekirjanduse ühing toimib nagu väike omapäi-kirjutajate-ökosüsteem?

K: Selline kommuun on jah. Selles on jõud. Me oleme üksteisele olemas. Kui me ka vigu teeme, siis näed, et teised teevad ka ja sa ei anna endale nii palju peksa selle eest. Ja kui tunned ennast halvasti või kahtled milleski, siis sul on kellegi poole pöörduda. Kui teed midagi, siis sul on kuhu saata, on keegi, kes võtaks vastu ja kes on huvitatud. Kui kunagi olid võib-olla kirjastused need, kes hästi palju kirjanikku toetasid, pakkusid kommuuni ja tuge, [siis nüüd] mulle tundub, et see on kadunud. Ja kirjanikud on jäänud väga palju üksinda. Kui sa oled üksinda ja ei ole kokkupuudet teistega, siis teinekord tambitakse ikka päris kenasti ka maatasa … Mäletan väga hästi oma ristseid ulmegrupis.

L: Mäletan selle lugemist - igaüks oli sinu tegemiste alal ekspert.

K: Jah, keegi midagi lugenud ei olnud, aga kõigil oli midagi öelda. Noh - mis ei tapa, teeb tugevamaks.

L: Need erinevad maailmad - üks on vastastikuse abi ja üksteise toetamise ja konstruktiivse lähenemise abil paremaks saamise maailm; teine on see "kui ei tambi, siis järelikult ei ole arengut".

K: Selle kohta on see väljend, et sõpra kiida teiste ees ja kriitika peab olema kahe vahel. Umbes sama - kui midagi on öelda, siis tule ja ütle. Aga tule ütle otse mulle.

Asi peab olema tasakaalus - mis on eesmärk. Kuna ma olen ametialalt õpetaja, siis, mida iganes ma teen, ma kõigepealt mõtlen - mis selle eesmärk on? Kas mul on vaja öelda? Mida see muudab? Kui see midagi ei muuda, siis ei ole vaja öelda. Ja kiitmisega ei ole võimalik kunagi teha sellist kahju kui mahatampimisega - eriti, kui tampimine on põhjendamatu.

L: Kordan ka kevadisel vestlusel teistele ENÜ liikmetele esitatud küsimust: kui saaksid tänasel ulmemaastikul (või kirjandusmaastikul üldse) muuta ühte asja, siis mis see oleks?

K: Praegu on olnud suur trend sinnasuunas, et kirjanik peab ennast ise promoma, olenemata sellest, kas sa oled isekirjastaja või sul on suurem kirjastus selja taga. Väga palju jäetakse kirjaniku enda teha. Kui sul on juba nimi, on see lihtsam, kui ei ole… Eelarved on väikesed ja tehakse üldiselt vähe. Mis tähendab seda, et kirjanik ongi sunnitud ise ennast reklaamima. Ja sellele vaadatakse minu arvates kirjutamiskommuunis hästi viltu. Mis on paradoksaalne. Tegelikult käib see ju kõigi kohta. Mina kirjutan kolm aastat, mõni kirjutab kiiremini … Kui sa oled kolm aastat pannud selle alla, et see raamat välja saaks ja siis sa nagu ei julge [raamatut nähtavaks teha]: et asi peab ise enda eest kõnelema või et tekst las räägib enda eest - tüüpilised asjad, mida ma kuulen. Ma ei tea - et kas Coca Cola kõneleb teil ka iseenda eest? Kui kirjutamine on looming, siis kirjastamine on äri. Kui kirjanik on jäetud ise promoma, siis ta on ka kirjastuse osa ja see on loomulik osa. See on asi, mida ma tahaks muuta - mitte ainult ulmekogukonnas. Seda peab julgema teha. Kommuun on selle jaoks hea, kui sul on, kellele toetuda.

L: Siinkohal väike promoteemaline vahelehõige! Autorid - alati võib Reaktorile saata raamatukatkendeid või vähemalt ettepanekuid. Ei garanteeri, et alati kõik ilmuda saavad, aga me vaatame läbi, vaatame, kas see on meie jaoks. Näiteks siinses juulinumbris saame lugeda katkendit "Kuninganna sügissõjast".

Aga tegelikult tahtsin küsida veel noortekirjanduse ja kohustusliku kirjanduse teemal. Juunis käisid sa Valgas kohustusliku kirjanduse teemal väitlemas. Jaga väitlemisel kõlanud seisukohti Reaktoriga ka.

K: Seal oli Nipernaadi-nimelise auhinna andmine ja ürituse raames toimus väitlus. Väitlesime kohustusliku kirjanduse üle ja mina esindasin "vastu" poolt. Ma arvan ka isiklikult, et tegelikult ei peaks niisugust nimekirja olema. Ma olen [kohustusliku kirjanduse nimekirja] vastu, sellepärast et see on tavaliselt hästi kallutatud, seal on enamasti rasked teemad. Teemad on sellised, mida gümnaasiuminoor ei ole veel valmis arutama … mõni kindlasti on, aga seal võib tekkida see mulje, et kõik kirjandus ongi nii vastikult raske, koguaeg peab midagi mõtlema ja analüüsima. Ja kuna kooli kõrvalt enamus noori võib-olla üldse ei jõua lugeda, siis see ongi tema kokkupuude kirjandusega ja see võib ära hirmutada. Minul oli väga raske suhe kohustuslikku kirjandusse…

L: Ka minul on mõned asjad lugemata sellepärast, et need olid kohustuslikud!

K: Just, see suhtumine ka! Kui see on kallutatud väga ühte suunda, et ma pean midagi tegema, siis see võibki rikkuda ära, ma ei hakkagi seda kunagi tegema. Rääkisin, mis alternatiivid võivad olla - kõike ei jõua siin korrata.

L: Jõuame ringiga tagasi eesmärgi-küsimuse juurde. Kohustusliku kirjanduse kontseptsioonil on ilmselt õilis eesmärk taga - mismoodi sina seda eesmärki pigem ellu viiksid?

K: Pigem ma annaks vabaks - [õpilane] peaks tegema valikuid ja oma valikut põhjendama. Ise valima. Ja seal on küll õpetajal suur roll, et mida siis valida. Mäletan, et sain natuke ise ka valida gümnaasiumis. Ja siis ma valisin [lugemiseks] asju, mis ilmselt kunagi ei jääks kellelegi näppu ja isegi niisama vabatahtlikult ajaviiteks ei loeks. See tundus provokatsioonilt huvitav. Näiteks lugesin prostitutsiooni ajaloo kohta.

Et saaks avastada ennast - hästi puudus on näiteks just poistele sobivast kirjandusest. Mis sobiks neile, kellele ei meeldi raskemad teemad. Me oleme väga eriilmelised, me oleme väga erinevate annetega, meil on erinevad suundumused. Et kõigile nõuda ühte moodi - ma ei näe sellel mitte mingisugust mõtet. Sellel ei ole eesmärki. Kes tahab süvendatult - see on koht, kus killustatus peab paratamatult tekkima, sellel peab laskma tekkida. Tänapäeva maailmas on vaja olla paindlikum, mitte enam kõigile ühte. Me ei lähe tehasesse enam tööle niimoodi.

L: lõpetuseks küsin lõbusamalt - mida sa ise soovitad lugeda? Eriti, mida soovitad lugeda neil, kellele tundub, et kodumaist fantaasiakirjandust on vähe?

K: Ma olen väga kehv lugeja. Mis ma ikka soovitan … Harglat soovitan. Mulle meeldis Tuuli Tolmovi "Neetud Taevakivi" saaga, vahva ja omanäoline. Koidu Ferreira raamatud on fantaasiarikka maailmaga …

L: Nimeta veel midagi, mis viimase aasta jooksul on lugemiselamuse andnud.

K: Karen Lynchi sari "Relentless" - olen sellest viis osa läbi lugenud. Esialgu on triloogia, siis tuleb paralleellugu ja lisalugusid samast maailmast. On äge ja loen teist korda üle.

L: Aitäh!

Seekord saavad huvilised intervjuu salvestust kuulata-vaadata ka videona: https://youtu.be/_YuCZJjCA9M

LANA RAAMAT
II osa
R.K.TOPKIN

LANA RAAMAT
I osa
R.K.TOPKIN